

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

BÅSTAD I SOLNEDGÅNG. — EFTER FOTOGRAFI.

12TE ÅRG

DEN 4 DECEMBER 1910.

NO 10.

Foto. Wiklund, Stockholm.

A. Wenne Cronquist

Kista: Bengt Skjervepar-

WERNER CRONQUIST †.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 22 nov. ingick underrättelse, att inspektören öfver sprängämnestillverkningen i riket, civilingenjören, professor A. W. Cronquist afidit i sitt hem i Stocksund i en ålder af 64 år. Efter att ett par månader i sommar ha varit sängliggande för blodpropp, drabbades prof. Cronquist för någon tid sedan af en ihållande sömnlöshet, beroende på åderförkalkning, hvilken i förening med en under de sista dygnet tillstötande lunginflammation ändade en mer än vanligt af utröttlig och framgångsrik verksamhet uppfylld lefnad.

Albert Werner Cronquist var född i Malmö den 22 juni 1846, yngste son till boktryckaren Johan Cronquist därstädes och hans maka Anna Christina Lundgren, hvilken gjorde sig bemärkt som grundläggare (1849) af en manufakturaffär, som snart blef en af den skånska metropolens förnämsta. Sin första undervisning fick den redan vid sex års ålder faderlöse Werner i Landskrona lägre elementarläroverk, genomgick därefter 1860–63 Malmö tekniska elementarskola och de tre följande åren Teknologiska institutet i Stockholm, hvarifrån utexaminerades som civilingenjör 1866. Till en början vann han nu 1867–71 anställning som kemist vid Sveriges geologiska undersökning, hvarvid hans uppmärksamhet särskildt kom att riktas på frågan om de svenska torfmossarnas rationella tillgodogörande. 1871 sattes han i egenskap af vetenskapsakademiens byzantinske stipendiat i tillfälle att i Tyskland, Holland, Danmark, Belgien och England studera tillverkningen af konstgjorda brännmaterial och offentliggjorde den närmaste tiden efter hemkomsten en hel del värdefulla bidrag till det än i dag lika aktuella torfbränsleproblemets belysande, hvarvid äfven frågan om eldning med brännstoff å lokomotiv särskildt behandlades. De första prof, som undersöktes å den af honom år 1872 grundlagda Kemiskt-tekniska byrån i Stockholm, voro också torfprof.

Genom upprättande af denna konsultationsbyrå blef Cronquist en föregångsman: den var den första i sitt slag i Sverige. Den fick ock ganska snart en vidtomfattande verksamhet inom olika grenar af det vidsträckt kemiskt-tekniska området och inom kort, särskildt sedan Cronquist 1877 tillika blifvit Stockholms förste handelskemist, var hans namn känt och värderadt icke blott i hufvudstaden, utan i hela riket. På denna tid falla hans af Ingenjörsföreningen med Polhems-medaljen i guld belönade afhandling om de elffasta lerorna i Skånes kolförande formation, i hvilken han uppställde den indelning af dessa leror i olika elffasthetsklasser, som vunnit allmänt erkännande; vidare hans 1878 tillsammans med A. Seberg utarbetade skrift Om bränvinstillverkning, hvari redogjordes för de oerhörda tekniska framsteg inom denna fabrikation, som betecknas af Henze-kokarens uppfinning. Nu utförde han ock på uppdrag af vederbörande hushållningssällskap de öfver flera år sig sträckande undersökningar öfver råämnesförekomster i Södermanland, som äfven de i vårt land i viss mån hade karaktären af ett pionjärföretag.

Från den tid han innehade Kemiskt-tekniska byrån må ock, såsom en fackman i dagspressen framhållit, ihågkommas hans betydelse såsom kan man säga skaparen af en skola bland Sveriges yngre kemister. "Många unga teknologer, som gjorde sina första praktiska lärospån såsom assistenter på hans laboratorium — och de äro att räkna i tiotal — skola alltjämt med tacksamhet erinra sig den alltid vänlige och ur sitt rika kunskapsförråd städe meddelsamme principalen. Flertalet af dessa då unge män hafva sedan avancerat till ledande eller bemärkta platser inom svensk teknik och industri."

I detta sammanhang kan måhända lämpligast erinras om den betydelsefulla roll Cronquist spelat i vårt lands tekniska föreningslif. Af Svenska Teknologiföreningen var han in i senaste tid en synnerligen intresserad medlem, som också 1881 af densamma fick mottaga en hedersgåfva för långvarig och gagnande verksamhet; i sju år var han dess ordförande. Kemistsamfundet har honom att tacka för sin tillkomst, i det detsamma på hans initiativ bildades 1883 genom äldre kemisters anslutning till den af Tekniska högskolans då nytgångna kemister bildade s. k. Kemistklubben. I nära samband härmed står hans flitiga verksamhet som teknisk publicist. När år 1871 Sverige i Teknisk Tidsskrift fick sin egentligen första periodiska publikation på teknikens område, fick dess utgivare, prof. W. Hofstedt i den städe för "nyheter" intresserade Cronquist sin kanske värdefullaste medarbetare; som fast sådan kvarstod han i aderton år, under större delen af denna tid medlem af redaktionskommittén. Inalles uppgå de uppsatser och afhandlingar han här och i andra facktidsskrifter offentliggjort till öfver ett hundratal.

Det nämdes ofvan, att Cronquist alltid visade det största intresse för nyheter. När Svenska slöjdföreningen 1878 beslöt anordna en utredning rörande de på den tiden relativt föga kända nitroglycerinhaltiga sprängämnen, var det därför icke underligt, att Cronquist vardt en af dem, till hvilka uppdraget lämnades. Så fördes han in på sprängämnesläran, som sedan blef hans älsklingsstudium och tog honom till fånga för alltid. 1884 frånträdde han såväl handelskemistbefattningen som sin ingenjörsbyrå och blef i stället kemist vid flottans mindepartement (1884–90) samt därefter vid flottan 1890–1901. Jämsides härmed var han redan sedan 1883 lärare i sprängämneslära vid minskolan och från 1898 till befattningens indragning 1904 äfvenledes vid sjökrigsskolan. På detta område var han icke blott vårt lands främste expert, utan gjorde sig ock känd vida utöfver vårt lands gränser. Vid skyddslagsstiftningen rörande elfdarliga oljor och explosiva ämnen intog han en ledande ställning som sakkunnig: från befattningarnas inrättande 1894 och 1897 var han inspektör öfver sprängämnestillverkningen i riket och för explosiva varor. På detta område har han utgifvit sin i två upplagor utkomna lärobok "Om häftiga sprängämnen" och sitt i yrkesskyddets intresse utgifna, i flera upplagor utkomna "Föredrag för arbetare om sprängämnen". I friskt minne äro ännu hans skarpsinniga undersökningar rörande det Ekenbergska bombattentatet och olyckshändelsen ombord å ångaren Olof Wijk, hvilken sistnämnda undersökning gifvit anledning till skyddsåtgärder vid transport af kiseljärn.

Cronquist var äfven verksam som uppfinnare. Han har utarbetat talrika nya undersöknings- och fabriktionsmetoder och för öfrigt bl. a. uppfunnit en ny saltningsmetod, förbättringar på stubintillverkningens och metallframställningens område o. s. v.

Som ett erkännande åt Cronquists förtjänster tilldelades honom 1893 professors namn, heder och värdighet. Han kallades tillika till ledamot af ett flertal in- och utländska lärda sällskap.

Den ofantliga arbetsprodukt, hvarom denna korta uppräknig endast kan gifva en ofullkomlig föreställning, blef möjlig endast genom utröttlig hängivenhet för uppgiften. Under många år började han regelbundet sin arbetsdag redan kl. 5 på morgnarne för att se den sluta först i sena aftontimmen. Nu, då han mänskligt att döma för tidigt bortryckts, ser man bäst, hur mångsidig och betydelsefull hans lifsgärning varit.

DEN SVENSKA IDROTTEN.

Till den svenska gymnastikens många landvinningar kan också Kina räknas. Dagligen kan man, skrifer till oss en i Shanghai vistande svensk, få se de kinesiska och indiska poliserna i settlementet öfvas i enlighet med Lingska systemet. Och att också i ungdomens skolor denna gymnastik begynnadt praktiseras, därom bäres för våra läsare ett vittnesbörd af den nedan återgifna bild, för hvars mottagande H. 8. D. har samme svensk att tacka.

Bilden är från *Wooan College vid Shanghai Native City's West Gate*. Denna skola är privat och underhålles af en större köpman. Afgiften är för kinesiska förhållanden rätt stor, hvarför endast burgna kineser anse sig hafva råd att gifva sina döttrar en så dyrbar uppfostran. — Som bekant ärfva i Kina döttrarna knappast något efter sina föräldrar och i forna tider skulle säkert ingen familj tänkt sig möjligheten af att kosta ut något mer än det allra nödvändigaste på sina döttrars klädsel och säkert ingenting på deras bokliga uppfostran. Det är endast på de allra senaste åren som kvinnor öfverhuvud

taget fått någon möjlighet att åtminstone lära sig läsa och skriva. Numera finnas flera flickskolor i Kina isynnerhet i södra Kina och särskildt i Shanghai.

RIKSIDROTTSFÖRBUNDETS ÖFVERSTYRELSES ÅRSMÖTE UNDER KRONPRINSENS (X) ORDFÖRANDESKAP, DEN 26 NOV.

SVENSK GYMNASTIK I KINA.

Exter. fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöqvistsparre Sthlm.—Ölg.

Kliché: Kem. A.-B. Bennt Sjöforsparre Skålm—Öbg.

En af våra mera framstående konstnärer, marinmalaren *Arvid Johansson*, har på duken och i olja velat gifva uttryck för en idé till *Engelbrektsmonument*, sådant han tänker sig detta, och önskat genom H. S. D. bringa sitt uppslag inför offentligheten. Säsom af bilden framgår tänker sig konstnären Engelbrekt i spetsen för sina dalmasar på en uppkastad snövall därifrån fienden beskjutes med bagnar, Engelbrekt är liksom folket just ifärd med att afskjuta sin pil. — Vi öfverlämna förslaget utan alla kommentarier i hopp om att det skall vinna det intresse det förtjänar.

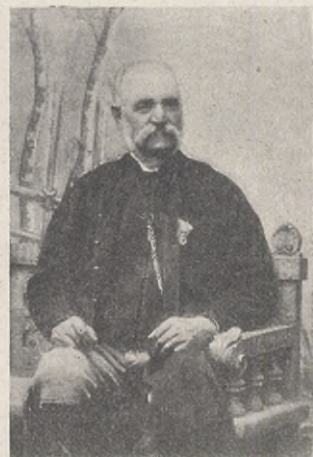

S:t ERIKS VAPEN: Det af riksheraldikern greve Adam Lewenhaupt på uppdrag af beredningsutskottet uppgjorda förslaget till ett i alla delar fast bestämdt vapen för Stockholms stad.

Själftva skölden skulle vara blå och S:t Eriksvapnet däri framtråda i guld. Förslaget, som remitterats till öfverståthållareämbetet för yttrande, torde sannolikt blifva fastställt.

SVENSKT KONSTSMIDE: Lejonköld, utförd af G. B. Ringström, Gäfle. (Se text å sista sid.).

KORPRAL J. BLOM, Ornässtugans populäre värdare sedan 14 år tillbaka, fyller den 4 dec. sitt 80:nde år.

Han har inte bara varit soldat i gångna dagar, den nytre gamle; han har varit också både småskol- och folkskollärare, föredragshållare och författare m. m. 1892 erhöill B. medaljen af guld i 5:te storleken för medborgerliga förtjänster.

EN BAL FÖR FEMTIOFEM ÅR SEDAN. AF WILMA LINDHÉ.

KONTURTECKNING FÖR H. 8. D.

Det var nyårsafton och bal i en af stadens bästa familjer.

För att nu tala om staden var den mera små- än storstad, men rymlig nog att gifva plats åt större arbetsduglighet, tro och heder än de flesta städer, nu för tiden, ha att skylta med. Af skyskrapor fanns ej spår och knappast någon hyreskasern, men godt om hemtrefna, solida "gårdar", hvilka vände fasaden åt gatan och innersidan åt stora eller små trädgårdar, och som gingo i arf från far till son samt århundraden igenom buro ägarnes namn. Vackrare belägenhet kunde en stad näppeligen hafva, ty tvärt igenom den forsade en af fabriker, färgerier och kvarnar kantad ström, på väg till Östersjön, och rundt om den — ända bort till horisonten där blånande skogsåsar togo vid — rädde idel fruktbarhet och grönska.

Att deras stad var vacker visste en hvar af dem som, åkande eller gående, voro på väg till balen. Men hvem tänker på sådant, i midvintermörkret, när det gäller att leta sig fram genom gator, hvilka endast med långa mellanrum belysas af en sömnig hänglykta, och där man kommit till korta utan de medhafda lanternorna.

Det var i brytningstiden mellan talg- och stearinljus och rart nog för balgästerna att från mörker och köld träda in i en sal där dessa senare ståtede från spegellampetter och från öfver dörrarna anbragta — af lingonris omkransade ljusramper — och där möblerna voro undanröjda och svängrummet vida större än i våra dagar.

Längst inne, i värdfolkets sängkammare — där allt som påminde om sofrum var borttaget — samlades de unga flickorna och ditin vågade sig småningom de djärfvare ungherrarne, för att få sina namn upptecknade i den ena eller andra ungmöns näpna, vid skärpet fästade, i pärlemor bundna balbok.

Klädda i luftig hvit lenong eller tarlatan, men också i mångfärgadt blomliga nättelduks- och organdie-klädningar — med blygsamt urringade snibblif och bara armar — sutto flickorna och väntade på den de hälst af allt ville dansa med.

Egentligen voro de gröna ungdomar allesammans, som nyss lämnat skolan, setat i samma klass och voro hjärtevännen.

Där sågos Laura och Amalia — skönheter. Jenny — kvickhufvudet. Ulrika — den blida, hjälpande, med det rika ljusa håret. Augusta, som sjöng så häpnadsväckande vackert och skulle till Paris för att utbildas den stora rösten — hvilken sjukdom tidigt nog fördärfvade. Där var Anna — skolans geni — som skref sådana öfverdådiga krior och sonetter, men som lifvet igenom gömde lyran under syrbudet och lät sin berömmelse gå upp i den framstående makens.

Där funnos flickor hvilka rycktes bort i unga år, och andra som blefvo goda hustrur och mödrar och lefvat — eller lefva — till välsignelse. Men i den stunden voro de alla lika och bekyrade sig om intet annat, än att få hvarje dans upptagen.

En bal var också af långt större betydelse förr i världen. Inte bara för att man dansade så mycket hellre, och var mera naiv och fordringslös, än nu, utan för att en dylik var så godt som enda tillfället då manlig och kvinlig ungdom träffades. Det fanns inte så många nöjen att välja på, då sport och utelif inte spelade någon roll och ungmön knappast gick ut på promenad — och aldrig annat än i söta mors sällskap.

Inte underligt således att en balbudning hälsades med ett jubel, som mer än en gång tog sig uttryck i ett lyckoskri.

Bland de unga män, som vågat sig in i jungfruringen, voro de flesta ingenting annat, ännu, än möjligheter. Viljor, som sträfvade framåt mot ett bestämdt mål — och viljor som slappades under vägen. Ynglingar, som inte hunno bli män, och andra som lefva än i dag. Sådana, äfven, som gingo under på lifvets älf... men långt flera de, som blefvo till heder för samhälle och fosterland.

I själfva verket är det rent märkvärdigt med hvilken stor kontingent af betydande förmågor — läkare, stats- och vetenskapsmän, industriidkare, präster, köpmän, lärare, skalder, och publicister med mera — den där staden, under årens lopp, bidragit till sin egen och landets ära.

Men inte visste någon af dem — den kvällen för femtiofem år sedan — hur deras öde skulle gestalta sig, och inte tänkte de på annat än om den eller den flickan hade en eller flera danser att skänka bort.

Från balsalen trängde tonerna af piano och fiol och ditut tågade ungdomsskaran till promenadpolnäsens, som inte var annat än en sirlig hälsningsceremoni, under hvilken par efter par möttes för att känna igen och buga sig för hvarandra.

Helt annat lif blef det när magyarvalsen brusade fram, för att efterträdas af gamla eller nya fransäsen, polka, vals och galopp, i ständig växling.

Mellan hvarje dans läskade man sig med mandelmjolk, citronlemonad och bishof, och då stimmade glada röster öfver hvarandra.

Bland flickorna, i tarlatan, tyll och lenong, fanns en som bar en klädning af blekrödt schaly — ett fint, mjukt ylletyg, som föll vackert och smög sig efter den spåda figuren. Hals och armar, liksom det i breda axillåtor burna håret, pryddes af stora pärlor — vaxpärlor bara, men som togo sig bra ut mot det mjälla hullet, dräktens matta rosenfärg och ögonens mörka glans.

Hon hade dansat med sångaren, hvilkens smältande vackra tenor var lika outhärlig i serenader, kvartetter och festliga lag... Sångaren — den glada, känsliga själen — som hade lika lätt för löjen och tårar och som gick ohjälpligt förlorad.

Det var nyårsafton, och när han drack henne till frågade han hvad hon önskade sig för det kommande året.

Hon var mycket ung och från ett godt, gammaldags hem, där gudsfruktan och glädtighet trufdes väl tillsammans. Att dansa var roligere än allt annat, och hon hade i hemlighet sysslat med så högtflygande vyer, som att bli lindanserska.

Hon hade intet stoft på vingarna, ännu, och fått lära att vara aktsam om dem. Att synd och sorg funnos till visste hon lika väl af Guds ord och nattvardsläsningen, som genom det ural af dåtida romaner modern föreläst. Men ännu voro de ord allena. Ord utan innebörd — eller liksom ej afsedda för henne, för hvilken tillvaron var en fager saga, och som knappast hade råd sofva bort hvilans timmar. Att hon syndade hvarje dag och stund, visste hon äfven. Men *huru* och *hvarigenom* var svårare att fatta... I att vara för lycklig kanske?

Det var i alla fall nyårsafton, och för den skull hade hon bedt Gud ödmjukare än någonsin om förlåtelse, och lofvat bli så snäll — så snäll och lydig — nästa år, mot både honom och människor. Därför besvarade hon också sångarens fråga, om hvad hon hälst önskade sig, detta samma år, med ett impulsivt: — att kunna lyckliggöra dem jag håller af.

Han teg ett ögonblick, som i förundran, men gentog lika hastigt: — Och jag — jag önskar er en fästman under årets lopp!

Kanske anade hon att det var för tidigt, och ryggade tillbaka? Kanske visste hon inte alls hvad hon kände, eller tänkte. Men från hufvud till fot skakades hon som i frossa och utbrast förfärad: — Nej! Nej! Inte det! Jag vill inte!

En "stormgalopp" tog vid. Så häftig att de dansande flögo fram som i kapplöpning, och några flämtande ljuslågor slocknade. Aldrig ville den heller sluta, men afbröts tvärt af tjänare, som lyftade in träbockar öfver hvilka flinkt nog placerades redan färdigdukade smala bordskifvor, på hvilka supén skulle äfåtas.

Mat och dryck — vin kom ej i fråga — betydde inte stort för de dansande, och för flickorna i synnerhet var afbrottet i nöjet föga välkommet. In i salongen måste de dock, samtligen, och underhålla sig bäst de kunde den korta stunden innan serveringen började.

Hon — i skära klädningen — stod under ljuskronan, midt i rummet, och språkade återigen med sångaren. Om *hvad* är inte godt att säga — men säkerligen ej om rösträtt och sociala frågor.

Medan hon talade och svarade kom hon att fästa ögonen på en grupp helt nära.... En man, som satt ensam i en krets af mera begåfvade, försigkomna flickor, där det gick muntert till. Hon visste mycket väl hvem han var, ty hon hade sett honom anförda dansen på en föregående bal och varit ledsen öfver att inte känna honom, och öfver att han inte så mycket som sett åt henne. ... Inte under heller att det grämt henne, då han var militär, och sporrar, såväl som epåletter, högeligen sällsynta där i staden.

När hon nu mönstrade honom var det i alla hän-

delser inte för hans egen skull, eller med ringaste tanke på att han var en sällsynt ståtlig, vacker man, utan för att han satt bredvid systemen till hennes bästa väninna, och för att hela staden hade klart för sig att de två skulle bli ett par. Därför såg hon på honom ännu en gång, och då iakttog han också henne... tyckte han aldrig sett något så rent och oskyldigt och tänkte: — Hennes vill jag ha till hustru.

När ungdomen strömmade ut i salen hade stearinljusen — som brunnit ner och bildat stalaktiter bland lingonriset och takdropp på golvet — ersatts af nya, och nu intogs supén i all hast, för att ge rum åt balens clou — kottiljongen.

Straxt innan den började kom han — som blifvit så noga mönstrad — fram till henne — som skärskådat honom. Presenterade sig, beklagande att han försträckt en fot och inte fått dansa med henne. . . Bedyrade att han lagt märke till henne hela aftonen — liksom på en annan bal — och inte haft ögon för någon annan, eller kunnat komma ifrån det intryck hon gjort på honom. Ord sagda tusen gånger om — med mer eller mindre sanning — men alltid lika lätt trodda och ljuftva att höra.

Sanning var i alla fall, att hans blickar förföljde henne så länge kottiljongen, men dess enkla spännande turer af fritt val, höll ut — och att hon var medveten därom.

Sångarens nyårsönskan gick i fullbordan. I maj var hon fästmö.

För henne blef balen introduktionen till livets grandioست skiftande skådespel af kärleksfröjd och lidande, lycka och olycka, kamp och nederlag, strid och seger, arbete, möda, bekymmer — med motvikt af hugsvalelse — och final af frid och tacksamhet.

D'ORSINOS MONUMENT ÖFVER KONUNG UMBERTO, af-täckt den 22 nov. i Neapel i närvaro af konungen, drottningen, ministerpresidenten Luzzatti och stora människoskaror.

Efter fotograf.

Kiloh. Benigt Silfverparre.

JOSEPH CANNON (Uncle Joe). Talman sedan 12 år i representanternas hus i Förenta staterna, ledare af republikanska "Stalwarts"-partiet gentemot "Rooseveltismen" och förändringar i tariffen. C. är öfver 80 år men icke desto mindre utomordentligt verksam i propogandan för sin sak.

Efter fotografi.

Kilohé - Bengt Skjerveparr.

SVENSK BÅT PÅ ENGLISK MOTORUTSTÄLLNING.

Bilden t. h.: AUTOMOBIL, afsedd att användas vid lagning af ledningstrådar vid de Elektriska statsbanorna i S:t Petersburg. Tillverkad vid Maskinfabriksaktiebolaget Scania, Malmö. — Vagnens höjd till plattformen är 7 m.

Å motorutställningen i Great Yarmouth i England har den af Marstrands Mek. Verkstad ditsända fiskekuttern "Great Carlton" tilldragit sig stor uppmärksamhet, och engelsmännen synas fullt uppskatta den inmonterade 30 hkr Avancemotorns förträfflighet. — Kutterns dim. äro: längd 80 fot, bredd 21 och djupgående 10 fot; hastigheten är $7\frac{1}{2}$ knp.

Efter fotoarsk.

AUTOMOBIL FÖR DISTRIBUTIERING AF FOTOGEN.

Kilohé - Bengt Skjerveparr.

En automobil för fotogendistribuering har i dagarna af Vagnfabriks Aktiebolaget i Södertälje (V. A. B. I. S.) levererats till Väststens Petroleum A.-B. i Göteborg. — Denna typ, som beräknas medföra en stor tidsvinst i sistnämnda firmas verksamhet,

är för svenska förhållanden den första i sitt slag. Cisternen är afdelad i tvenne rum för oljor af olika sp. vikt, monterad på en 24/30 hkr chassis och försedd med en s. k. kontrollkran, genom hvilken uppåtningen äger rum.

ETT MED GAS DRIFVET KRIGSFARTYG: Engelska kanonbåten "The Rattler".

Då den engelska kanonbåten "The Rattler" nyligen ångade in i Portsmouths hamn, var det nog endast få som anade att dess ankomst betecknade annalkandet af en ny æra. — Så är emellertid fallet: sedan lång tid har engelska amiralitetet önskat äga ett med gas drifvet krigsfartyg, och just "The Rattler" har utsetts till experimenteringsbasis för den nya metoden.

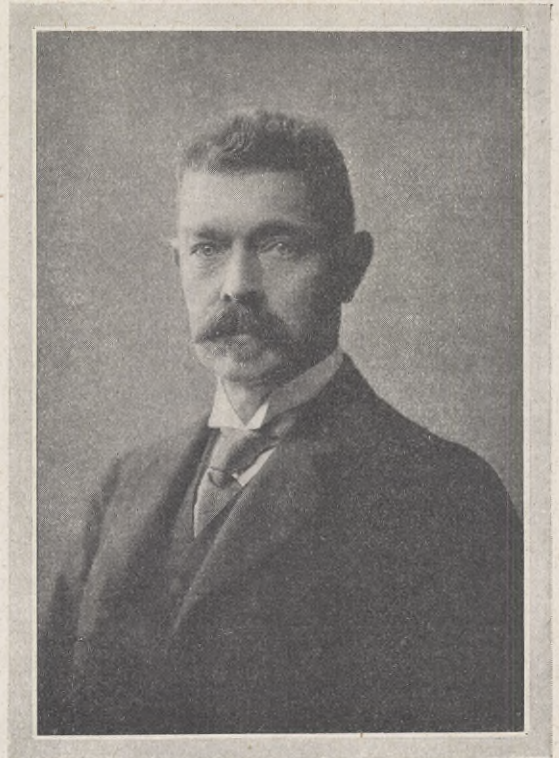
NOBELPRISTAGARE. — RENBETESFRÅGAN.

Efter fotograf.

J. D. VAN DER WAALS.

Kitché: Bengt Silfverparre.

Efter porträtt.

F. L. G. DE JONQUIÈRES.

Kitché: Bengt Silfverparre.

Arets Nobelpris i fysik blef af Vetenskapsakademien tillerkändt f. d. professorn *Johannes Dietrich van der Waals* i Amsterdam med anledning af hans arbeten öfver gasers och vätskors tillstånd.

Orsaken hvarför H. S. D. icke förut varit i tillfälle meddela porträtt af professor W. är hans hårdnackade vägran att låta fotografera sig — oivanstående är som synes en ögonblicksfotografi, förvisso och tyvärr tagen utan benäget tillstånd.

Stiftsamtmannen i Själlands stift, kammarherren *F. L. G. de Jonquières*, är den till tredje medlem utsedde i skiljedomstolen i renbetesfrågan efter aflidne professor Matzen.

J. anses vara en af Danmarks främsta jurister; i Sverige är han förut känd särskildt i egenskap af ordförande i danska kommittén vid 1897 års utställning.

Foto. Jäger. Sthlm.

Hr Lindberg.

Kitché: Bengt Silfverparre.

Foto. Jäger. Sthlm.

"TAIFUN'S" PREMIÄR Å K. DRAM. TEATERN:

Fröken Borgström och Hr Hedqvist. (Se text å sista sid.)

Kitché: Bengt Silfverparre.

LEO TOLSTOJS SISTA FÄRD.

TOLSTOJS LIK FÖRES I PROCESSION FRÅN JÄRNVÄGSSTATIONEN KOZLOWA SAJEKA TILL JASNAJA POLJANA. (E. foto.)

Enkel och på samma gång gripande majestätisk, försiggick den 22 november på aftonen *Leo Tolstoj*s, Rysslands "store faders" *likbegängelse*. Från Astapovo hade kistan — en hvitmålad ekkista utan alla prydnader — på järnväg förts till Kozlowa Sajeka, den närmaste stationen intill Jasnaja Poljana. Tusentals personer hade övernattat på de kringliggande fälten för att vara tillreds när den döde diktarens stoft på morgonen anlände.

Vid gravén ägde en folkhyllning utan motstycke rum — "Leo Nikolajevitj, minnet af din godhet skall evigt ihågkommas af dina nu faderlösa bönder".

DET NYASTE STRINDBERGSPORTRÄTTET.

KISTAN MED TOLSTOJS LIK VID JASNAJA POLJANA, som testamenterats till godsets bönder. (Efter fotografi.)

Efter fotografier

ETSNING AF ANDERS ZORN,
I dagarna fullbordad.

Efter fotograf. Kliché: Bengt Silfverparre.
DET NU AFTÄCKTA FERRY-MONUMENTET.

I närvaro af presidenten Fallières och samtliga ministrar aftäcktes den 20 november i Tuilerierna ett minnesmärke öfver den store franske statsmannen Jules Ferry. Aftäckningstalet hölls af ministerpresidenten Briand.

Då Briand efter högtidligheternas slut begaf sig

Efter fotograf. Kliché: Bengt Silfverparre.
BRIAND (X) OCH FALLIÈRES M. FL. VID AFTÄCKNINGEN

från platsen, öfverfölls han af en snickare vid namn Lacour, medlem af Camelots du roi. B. föll till marken, men reste sig strax, osärad.

Lacour förklarar sig med sitt slag ha velat träffa hela republiken såsom personifierad i Briand.

Efter fotograf. Kliché: Bengt Silfverparre.
EFTER ÖVERFALLET PÅ BRIAND VID FERRY-MONUMENTETS AFTÄCKNING.

DEN LANDSFÖRVISADE
"KUNG" PATAUD ÅTER I PARIS.

Monsieur Pataud, den syndikalistiske generalsekreteraren, bekant för sina många belysningsstrejker och nu landsflyktig på grund af sin andel i den stora järnvägsstrejken, tilläts af regeringen under några timmar vara i Paris för att jorda sin i Belgien aflidna dotter, mot löfte att under sin vistelse i Frankrike helt åstå från politiken.

EN TJURFÄKTNING.

FÖR H. 8. D. AF RYTTMÅSTAREN GREFVE *CLAES LEWENHAUPT.*

Forts. fr. n:o 9.

Sedan en fem, sex af de arma djuren fått bita i gräset efter det att samtliga picadorer haft sin dust samt den allmänna blodtörsten för en stund blifvit tillfredställd, ger alcalden en signal och ryttarne draga sig tillbaka. I deras ställe uppträda banderilleros med sina pappersprydda pilar, hvilka de sticka in i tjurens manke, ett par åt gången. Härtill fordras stor skicklighet, vighet och djärfhet, så att detta visserligen något grymma skämt dock blir graciöst och vackert.

Tjuren är nu litet trött efter sina ansträngningar samt behöver piggas upp en smula, där han andfädd med blodsprängda ögon står midt på arenan. Den banderillero som är i tur går fram mot honom, lyfter armarna uppåt såsom i trots, och när besten omsider gör en ansats framåt sticker han plötsligt in sina banderillos under det han samtidigt med en mjuk rörelse kastar sig åt sidan för att undvika hornen. Om båda hullingarna gå väl in, så att de omsirade, fladdrande stafvarna peka ut en åt hvardera sidan af bogarna, utbryter en salva af applåder. Om saken däremot misslyckas eller mannen visar sig nervös hyssjas han ned utan misskund.

Dessa banderillos reta tjuren till galenskap, ju mer han söker ruska dem af sig ju skarpare känns stygnen från hullingarna, pappersremornas prassel kring hans öron gör honom förryckt, han springer hit och dit, rasande, men utan mål. Folket jublar och jublet eggar banderilleros att täfla med hvarandra i mod, påhitt och vighet. En väntar sittande på fotsteget med sina pilar i händerna så länge att han synes dödsdömd, då han i sista ögonblicket springer upp för att felfritt anbringa dem just när djuret stöter hornen i planket mot hvilket han till synes lugnt hvilat ryggen, en annan hoppar rakt öfver den gupande tjuren, en tredje fattar honom i svansen,

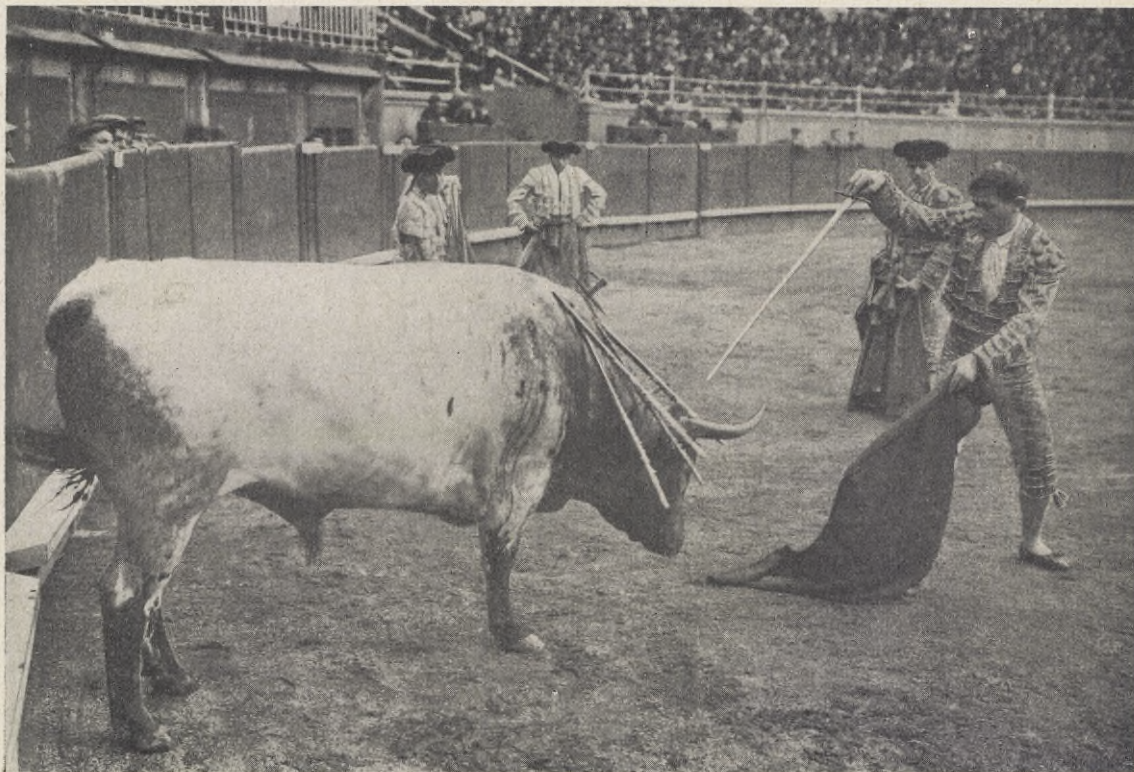
svingar sig upp på hans rygg samt balanserar därpå ett ögonblick på hans hjässa innan han åter hoppar ned.

Det kan under denna del af fäktningen hända att tjuren i förtviflan öfver att ej kunna försvara sig mot sina plågoandar, sedan han förgäfves förbrukat sin kraft mot deras lösa skynken, blir modfälld och vill fly. Med en vighet, som man ej skulle tilltro honom, lyckas han då att trassla sig öfver den inre barriären ut i gången, och det uppstår en vild flykt af dem som befinna sig däri — utan tvifvel det enda lustiga vid dessa skådespel, ehuru det vanligen är vid sådana tillfällen som människor skadas.

Han föres dock snart åter ut genom någon af de fyra uppslagna portarna och pinas å nyo, nu därtill skymfad af fjorton tusen människor, och ehuru det är strängt förbjudet för att ej toreros skola halka, hagla apelsin- och bananskal öfver den modfällde.

Det inträffar äfven ibland att tjuren är fredlig till humöret och ej känner sig uppbyggd af tillställningen. Man bör ihågkomma att de alla födas upp i hjordar på härligt bete längs Guadalquivirs stränder samt från sin första stund i människorna lärt sig se sina vårdare och vänner, och om också våren hos dem ökar stridslystnaden under parningstiden, så är det ej tvåbenta fiender de väntat sig. Deras hederliga uppsyn visar genast att de mycket hellre skulle gå och lägga sig i skuggan än gifva ens en släng med hornen åt picadorens häst, äfven sedan de erhållit lansstygnen. Ett dylikt djur utväljer genast invid barriären sin "querencia", och där står eller lägger det sig, dit återvänder det när det blifvit tvunget till en "cogida", ett själf försvar eller anfall.

Dess feghet gör åskådarne förgäde. De ropa snart: Banderillas de fuego! Banderillas de fuego!

AP - Fotomist.

TJURFÄKTNINGENS STÖRSTA MOMENT: Espadan anfaller tjuren med sin toledoklinga.

Kliché: Kem. A. B. Bennet Silfverparre Stilm—Gbg

Akalden dröjer i det längsta att gifva sitt tillstånd, ty det är en skam för föreställningen när dylikt måste tillgripas. Likt alla styrande ger han dock omsider sitt bifall till folkets önsknigar, och under dess skällsord anbringas pinoredskapen af en banderillero. Dessa stafvar äro ett slags fyrverkeripjäser, som tändas genom instickningen, fräsa, spruta eld och gifva ifrån sig detonationer, hvilket allt sammanlagdt

Efter fotograf

NÅDESTÖTEN.

Klubb: Reigt Sjöförsvar

ju måste, när det hela kommer från krokar hängande i nackskinnnet, bringa äfven en fredligare anlagd varelse än en tjur i misshumör.

Men i regeln går allt bra, efter tio minuter hafva såväl picadores som chulos och banderilleros haft tillfälle att visa hvad de duga till mot en uppretad, kraftig och modig best som förvandlats till ett vild-djur. Då ljuder ännu en signal, och espadan kommer in, hälsad af jubel. Han är aktören i den sista akten af denna egendomliga tragedi.

Beväpnad med en kort toledoklinga samt ett blodrött skynke — muleta — nalkas han likt en skicklig värjffäktare sitt offer, hvilket nu står stilla och med högrest hufvud, fradgan kring munnen och flankerna slående dubbla slag, trött, arg, med misstroende betraktar denne nye antagonist när han anser sig snarare vara i behöf af foder, vatten och hvila. Ty de tio minuternas strid ha ej i hans trög-tänkta hjärna ännu fullt förvandlat människorna från årslånga vänner till stundens förgörare. Kanske espadan under duken bär ett ämbare vatten. Kanske. — Stackars tjur.

Nej. Espadan bär det dödande stålet under sin muleta, och efter att för alla åskådarna tämligen teatraliskt hafva visat sina vadors växlande muskel-spel, sin goda hållning, sin glänsande dräkt samt sina rullande, djäriva ögon, stannar han på några fots afstånd från sin motståndare, hvilken tydligen blir öfverraskad häraf. Så fixera de hvarandra under ett par sekunder, den ene uttrötad, men med en kraft mångdubbel den andres, med en nacke som lyfter en häst från marken utan svårighet, med horn som behärska två meters vidd äfven under stillaständet; den andre uthvilad, vig, utan annat försvarsvapen än sitt röda skynke, utan annat anfallsvapen än sin skarpa klinga. Spänningen bland åskådarna når sin höjdpunkt, man förnimmer ej ett ljud, alla ögon, all uppmärksamhet är riktad mot dessa två varelser på den stora, öppna, solbelysta arenan.

Att ränna in värjan utan vidare går emellertid ej, utan först måste tjuren ånyo retas för att sänka hufvudet. Efter några slag öfver nosen med muletan eller några viftningar med denna röda duk för-mås han vanligen att ändra plats samt söka göra

ännu ett utfall. Omsider ser espadan det rätta ögonblicket, och likt en blyt dyker det blänkande svärdet ned mellan bogbladen, under det att dess ägare med en elegant böjning af kroppen undviker mot-attacken.

Ej alltid lyckas stöten. Stundom hoppar värjan i bäge upp ur såret, en ny kastas ut till espadan och saken måste göras om. Ibland skär den ej genom ryggrad och hjärta, utan träffar lungorna, då endast näsblod i ymnigt mått blir följden. Men lyckas den skicklige espadan att anbringa en "estocada a vuela piés", d. v. s. en sådan då tjuren genast faller på knä samt dör utan att förlora en droppe blod, då är han också dagens hjälte, tidningarna sjunga hans lof och 50,000 kvinnor tillbedja honom — ehuru visserligen endast för kort tid samt på afstånd, ty vid närmare okularbesiktning är han vanligen något tölpig och i civil dräkt föga harmonierande med det bravurnummer han utfört på arenan.

I regeln dör dock tjuren ej genast ens efter en lyckad stöt, utan med stålet genom sitt hjärta och värjans fäste synligt öfver nacken går han nedstämd, missmodig och med brustna illusioner att långsamt lägga sig vid barriären i skuggan, under det att blodet fyller hans inre delar samt i små bäckar, lysande purpurröda i den klara dagern, banar sig väg från såren efter lansarna och banderillos längs hans väldiga nacke och svällande skuldror. Espadan jämte en del andra stå i ring omkring den döende kämpen och betrakta honom, under det att han bakifrån lömskt öfverfallas af "el cachetro", hvilken borrar en dolk i hans nacke, mellan hufvudskålen och den första halskotan, detta ömtaliga ställe där ryggmärgen ligger bar under huden och där den afskuren ändrar lifvet i en kort stelkramp.

Musiken spelar åter upp, mulåsnorna med selar och fransar i Spaniens röda och gula färger draga i galopp ut de kringspridda mördade hästarna — samt "el toro" själf — medelst rep slagna kring deras halsar, sanden krattas hastigt klar från blodpölarna, vattenkärorna sprida sitt innehåll för att få dammet att lägga sig — och så är allt klart för att mottaga tjuren n:o 2.

(Forts. o. slut å nästa sida.)

MEXICO, ETT LAND I REVOLUTION.

Ett inbördeskrig för "frihetens" skull i någon af Amerikas latinska republiker är ju en af de alldagligaste företeelser i världen. Ett krig som aldrig gäller principer, ett slagsmål för slagsmålets egen och möjligen maktens skull. Men man trodde likväl att en och annan bland dessa stater kommit ett steg högre på civilisationens trappstege. Dit räknades bland andra Brasilien — där nu ett storslaget "myteri" rasat — och i främsta rummet *Mexico*, äfvenledes tydligen föga berättigadt att döma af hvad där nu pågått eller pågår: en blodig *revolutionsfejd*, som säges riktad mot den gamla "tyrannen", "diktatorn" m. m. Diaz, republikens synnerligen dugande president. Telegramcensuren undertrycker emellertid hittills alla detaljerade meddelanden från det möjligen nu avslutade inbördeskriget.

1. REPUBLIKEN MEXICOS PRESIDENT, PORFIRIO DIAZ. — 2. SKANDINAVISKA FÖRENINGEN I STADEN MEXICO på utflykt. — 3. EN MEXIKANARE I NATIONALDRÄKT. — 4. PALAZA MAYOR, den stora öppna platsen i hjärtat af Mexico city. Midten består af en trädgårdsanläggning, "Zocalo" kallad.

Ty några uppehåll gifvas ej. Sex tjurar äro regeln, ungefär en kvarts timme hvar; stundom lägges därtill en sjunde, el toro de gracia.

Under mindre än två timmar såg jag sju tjurar, trettiosex hästar och en karl dödade. Dagen var således tillfredsställande.

Naturligtvis fråga alla mina vänner: Nå, men Se-villanskorna, voro de vackra? — Jag vet det ej. De hade hvita mantillor på sig. Jag förmodar de togo sig bra ut, ty hvita mantillor äro mer än klädsamma. Likt alla andra följde jag sorgespelet på arenan utan att min blick kunde vändas därifrån sedan det en gång börjat.

Där lider inga tvifvel att ej en tjuvfäktning är ett bland de mest barbariska skådespel man kan få se, en degenererad fortsättning af det gamla Romarväldets gladiatorstrider. — Och i alla fall. — Mod, kraft, vighet, den råa styrkans besegrande af den intelligentare varelsen, allt gör att man slutligen med allt spändare intresse, med hjärtat ständigt i halsgropen oafbrutet är i kontakt med de uppträdande, de må nu vara espadan, chulos, banderilleros eller den som, starkare än dessa tillsammans, ensam och omedveten om faran trotsar dem alla — el toro själf.

En framstående svensk-amerikan, d:r *Ludvig Holmes*, har nyligen aflidit.

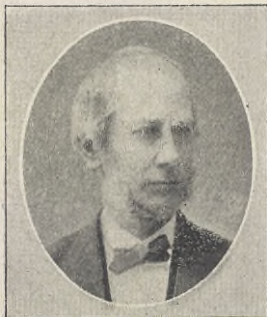
H. var en af Augustanasynodens mest framstående och välkände prästmän. Särskildt hade han gjort sig bekant för sina lyriska arbeten, hvilka utgifvits både i bokform och i synodens tidningspress.

LUDVIG HOLMES †

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å sista sidan.

A. M. LUNDBERG.
Borgmästare. — Falkenberg.
90 år 24 Nov.*

A. O. ELLIOT.
F. d. Polismästare. — Göteborg.
70 år 1 Dec.*

O. JACOBSSON.
Grosshandlande. — Kristianstad.
Donerat 100,000 kronor till
länafond för egna hem.

H. COLLIND.
Postmästare. — Norrköping.
60 år 20 Nov.

E. VON BOISMAN.
F. d. Öfverste. — Hagneryd,
Österg. län. 80 år 28 Nov.*

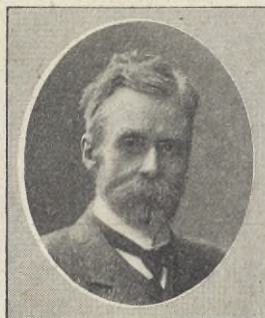
J. F. HÅHL.
Pastor Primarius. Fil. o. teol.
d.r. — Stockholm. 75 år 26 Nov.*

J. A. EKMAN.
Erkebiskop. Teol. o. fil. d.r. Pro-
kansler. — Uppsala. 65 år 26 Nov.*

C. F. DE GEER.
Friherre. Sv. Generalkonsul. —
Genève. 50 år 24 Nov.*

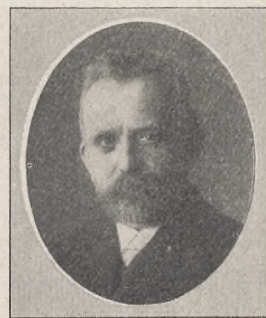
C. M. ZANDER.
Professor. — Lund.
65 år 19 Nov.*

W. ROSSANDER.
Professorska. — Stockholm.
60 år 18 Nov.*

H. E. LARSSON.
Museiintendent. — Lund.
55 år 24 Nov.*

A. NILSSON.
Läroverksadjunkt. — Kristine-
hamn. 50 år 17 Nov.*

C. A. KJELLBERG.
Grosshandlande. — Göteborg.
Nyvald led. af Riksd. F. K.
Höger.*

O. F. LAGERBLAD.
Redaktör. Boktryckare. — Karls-
hamn. — Nyvald led. af Riksd.
A. K. Venster.*

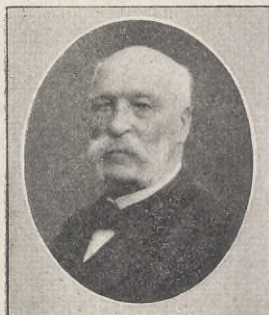
E. G. HUSS.
Fil. d.r. — Stockholm. — Ny-
tämnd till Arbetsförmedlingsin-
spektör.*

C. A. ÖHRSTRÖM.
Nytämnd till Intendant för *k.
Djurgården.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å sista sidan.

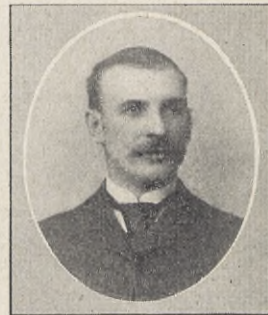
L. SANDGREN.
F. d. Urmakare. Skytteveteran.
— Stockholm. 90 år 27 Nov.

B. P. ERSSON.
Hemmansegare. — Hede. Ves-
tanhed. 70 år 4 Nov.*

H. E. WENNERGREN.
Häradsskrifvare. Kommunal-
man. — Halmstad. 70 år 31 Okt.

K. PERSSON.
Landbrukare. Kommunalordf.
m. m. — Ormesta. 50 år 14 Nov.

E. V. HANSEN.
Xylograf. — Stockholm.
70 år 14 Nov.

O. ENESTRÖM.
Godsegare. — Häkanstorp.
Skarab. l. 65 år 26 Nov.*

L. O. COLLIN.
Trafikchef. Direktör. — Var-
berg. 50 år 26 Nov.*

J. S. EDSTRÖM.
Direktör. — Vesterås.
40 år 21 Nov.*

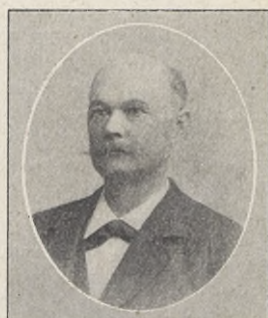
L. F. LARSSON †.
F. d. Fjerdingsman. Egendoms-
egare. Landstingsman. — Sättra.
Ludgo. F. 26. † 5 Nov.

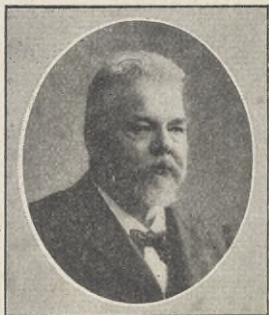
S. L. W. LUNDAVIK †.
F. d. Operasångare. Kontors-
skrifvare vid Stat. Jernv. —
Stockholm. F. 43. † 21 Nov.

G. H. WITT †.
Skeppsklarare. — Helsingborg.
F. 49. † 11 Nov.*

T. ARTHUR †.
Disponent. — Norrköping.
F. 51. † 4 Nov.*

E. G. KREY †.
Civilingenjör. — Stocksund,
Stockholm. F. 39. † 24 Nov.*

C. LOWISIN †.
Friherre. Öfverste. — Stock-
holm. F. 46. † 22 Nov.*

A. ANDER †.
Baningenjör. — Kalmar.
F. 63. † 17 Nov.

H. A. H. APPELTOFFT †.
Konsul. — Duisburg.
F. 75. † 19 Nov.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

MAGNUS LUNDBERG. Stud.-ex. 37, kam.-ex. 39, hofr.-ex. 40, v. händshöfving 50, kopia i Just.-rev.-exp. 53. Borgmästare o. stadsnotarie i Falkenberg sedan sistnämnda år. Led. af Borgarståndet 56—58, 62—63 o. 65—66, sistn. period led. af lagutskottet. En af dem som på sin tid röstade för representationsreformen, var L. led. af Riksd. A. K. 76—78 samt 82—93, vid olika tillfällen suppl.-led. i utskott. Mangårig landstingsman, medstiftare af stadens Sparbank samt dess styrelseordförande.

ANDERS ELLIÖT. Stud.-ex. 59, hofr.-ex. 63, polissinsp. i Göteborg 68, rådmän derst. 80, polisvärdare derst. 82—83. På sin tid led. af ett stort antal kommunala kommittéer m. m.

ELOF VON BOISMANN. U.-löjtn. v. A. Lifgren. reg. 50, öfverstelöjtn. o. chef i Vesterbott. Fältjäg.-kår 83, afsked 87, öfverste i arm. 1900. Eger egendomarne Hagneryd i Östergöt. län och Köpingsberg i Kristianst. län.

JOHAN (JANNE) HÄHL. Stud.-ex. 54, fil. dr. 60, teol. dr. 93. Prest i kyrkoherde i Stora Malm 68, e. o. hofpredikant s. å., kyrkoherde i Stora Åby 77, kontraktsprost i Lysings kontr. 90, pastor primarius o. kyrkoherde i Storkyrkoförsamlingen i Stockholm sedan 97. Ordin. preses i Stockholms stads konsistorium samt led. af Sv. Bibelsällskapets kommitté sedan 97. Ridd. C. Xills O.

JOHAN AUGUST EKMAN. Sedan 1900 Sveriges Erkebiskop. Hänvisa till biografi o. helsidesporträtt i innevarande årgång nr 5.

CARL FREDRIK DE GEER. U.-löjtn. v. Svea Livig. 82, afsked 87. Svensk (norsk) generalkonsul i Genève sedan 88. Utgivit skönlitterära arbeten på franska språket.

CARL ZANDER. Stud.-ex. 63, fil. dr. (m. andra hedersrummet) 71, docent 75, lektor 78, professor i romersk välthetlig o. poesi v. Lunds Universitet sedan 91. Som vetenskaplig forskare utgivit många uppsatser o. flera större arbeten, bl. hvilka här må nämnas: Latinska språkåra, 91, Versus Italici Antiqui 90, Eurythmia, Leipzig 10. I dagarne afgått från professuren.

WENDELIA ROSSANDER. F. Forsgrén. Enka efter framlidne professor C. J. Rossander. Synnerligen verksam inom det filantropiska arbetet i huvudstaden, styrelsemedlem o. inspektör i Fattigvårdsmännens utackeringsbyrå, styrelseledamot i Sabbatsbergs Äldersomhem m. m.

HANS EMIL LARSSON. Stud.-ex. 74, fil. kand. 81. Lärare v. Folkhögskolan Hvilan 77—84, förestånd. o. föreläs. v. Malmö Föreläs.-fören. 84 o. efter förens omvandling 04 till Malmö Biblioteks- o. Föreläs.-förening äfven i Malmö Stadsbibliotek. Intendent i Malmö Museums kulturhist. afd. 95, och sedan 01 i hela Museet. Litteratur- o. konstkritiker i Svds. Dagbl. Snällposten sedan 79, o. medarb. i Nordisk Tidskr. från 86. Korrespond. led. af Viterb.-Hist. o. Antiqv.-Akademien 06. Under några år v. ordf. eller ordf. i Malmö stadsrevision. Utgivit Kinesiska dikter på svensk vers 94; Några drag ur Malmö stads historia 06.

AXEL NILSSON. Stud.-ex. 80, fil. kand. 90, adjunkt i Kristinehamn sedan 96. Flerårig led. af kyrkoråd samt kyrkovård; På sin tid ordf. i Kristinehamns Föreläs.-anstalt i arbetare o. v. ordf. i Tekn. Attonskolan, v. ordf. i styrelsen i Elementarlärov. i fl. 10.

CARL AUGUST KJELLBERG. F. 53. Ingick i faderns betydande exportaffär, J. A. Kjellberg & Söner i Göteborg, som prokurist 75 o. såsom delegare sedan 83. Stadsfullmäktig sedan 99, kyrkofullmäktig sedan 03, Handelsföreningsfullmäktig sedan 90, ordförande i Handelskammaren sedan 06, vice ordf. i Handels- o. Sjöf.-nämnden v. ordf. i A.-B. Göteborgs Bank 96—1900 och sedan sistn. år dess ordförande, ordf. i Lådöse—Lilla Edets jernväg; styrelseled. i Bergslag. jernv. A.-B. o. Trafikförvalt. Göteborg—Stockholm—Gelle, i A.-B. Bofors—Gullspång, stiftelsen Kjellbergiska Flickskolan. Led. af Budgetberedningen i Stadsfullmäktige. Statens ombud v. Handelskammarkongressen i Milano 06. I dagarne af Göteborgs Stadsfullmäktige vald till led. af Riksd. F. K.

OSKAR LAGERBLAD. F. 48. Delegare i Nya Tryckeri Bolaget i Karlshamn, redaktör i tidningen Karlshamn sedan 97. Stadsfullmäktig sedan 85, ordf. i Handredktionen sedan 92, v. ordf. i Stadsfullm. 05—08, landstingsman 05—08. En af stiftarne af Karlshamns m. fl. städers Hypoteksförening samt ordf. i dess styrelse sedan 86, styr.-led. i Karlsh.—Vislanda jernv. sedan 03, ordf. i Missionsföreningen sedan 81, v. ordf. i stadens

KFUM. I dagarne vald till led. af Riksd. A. K. för Karlshamn—Ronneby—Sölvesborg.

GUNNAR HUSS. F. 71, stud.-ex. 90, fil. dr. 02. Sedan sistn. år tjänstgjort i Kommerskollegium, senast såsom förste aktuarie å afdeln. i arbetsstatistik. Framstående kännare af sociala angelägenheter, har H. synnerligen verksamt i tal o. skrift arbetat inom detta område och erinras särskildt om den officiella utredningen af föregående års storstrejk, som vunnit ett allmänt erkännande. I dagarne utnämnd till Inspektör öfver rikets Arbetsförm.-anstalter. Sekreterare i Kommerskollegii-Kommitteen, styrelseled. i Nationalföreningen mot Emigration.

CARL ADOLF ÖHRSTRÖM. Efter afl. stud.-ex. 86, elev v. Ombergs skogsskola t. 87. Afg.-ex. fr. Skogsinstit. 89 samt ex. jägmästare i Stockholms revir. Sedan 04 länsjägmästare i Stockholms län samt sekreterare i Skogsvårdsstyr., i dagarne af Konungen utnämnd till intendent i K. Djurgården.

BACK PER ERSSON. Förut egt egendomen Backgården, nu innehafvare af Hede såg o. träförädling. Ordförande i kommunalråden 76—92, var E. på sin tid nämndeman och innehade en del andra kommunala uppdrag. Led. af riksd. A. K. 85—99 o. sedan 03. Led. af tillf. utskott 85—87, suppl. i Lagutsk. 88—99, i Statsutsk. 03—06, led. af Lagutskottet sedan 07. Landstingsman 10.

OSCAR ENESTRÖM. Eger egendomen Häkantorp. På sin tid under flera år vice kommunalordförande. Sedan 94 led. af styrelsen i Uddev.—Vesterb.—Herll. jernv.

LINUS OSCAR COLLIN. Elev v. Tekn. Elem.-skolan 80, anst. v. Varberg—Boras jernväg 80, kontrollör sedan 85 samt trafikdir. assist. derst. äfvensom trafikchef o. verkst. direktör v. Varberg—Åtrans jernväg. Revisor i Varbergs stads, kyrkas o. skolas räkenskaper 90—94 i. Ensk. jernvägars Pensionskassa sedan 04. Led. af Varbergs Stadsfullmäktige sedan 02, v. ordf. i Drätselkammaren sedan 01, led. af gatuförvalt., brandstyrelsen m. m.

SIGFRID EDSTRÖM. Afg.-ex. fr. Chalmers Tekn. läroanst. 91, fr. Polytechn. i Zürich 93, anställn. i in- o. utlandet t. 1900, direktör i Göteborgs Sparvägar 1900—03, sedan sistn. år verkst. direktör i Allm. Elektriska A.-B. i Vesterås. Hänvisa till biografi som jemte helsidesbild återfinnes i årg. 10:3. Led. af Idrottsriksförbundets öfverstyrelse, led. af öfverstyrelsens förvaltningsutskott samt led. af svenska Olympiska Kommitteen.

HENRIK WITT †. Styrmans- o. befälhavareex. 70, tjänstgjorde å segelfartyg såsom befälhavare under långturer till Java o. Australien 73—84. Etablerade sistn. år skeppskläreringsaffären Witt & Co. i Helsingborg. Verkst. direktör för ett antal ångbåtsbolag samt huvudredare i segelfartyg.

TEODOR ARTHUR †. Var på sin tid handlande i Mariestad o. deltog då såsom stadsfullmäktig m. m. i stadens kommunala lif. Flyttade 96 i. Norrköping der han startade den senare t. aktiebolag ombildade Norrköping Makaronifabrik, i hvilken han intill sin död var disponent o. verkst. direktör. Bosatt v. Aby, utanför Norrköping, deltog A. verksamt i socknens kommunala intressen.

GUSTAF KREY †. Stud.-ex. 59, afg.-ex. Teknol. Inst. 61, Teknisk ledare v. A. B. Gripen Sockerafin, i Norrköping 73—09. På sin tid styr. ledamot i Tekn. Elem.-skolan i Norrköping äfvensom en af stiftarne af Polytekniska Föreningen i samma stad, af hvilken förening K. 09 valdes till hedersledamot.

CARL LOUISIN †. U.-löjtn. v. Söderm. reg. 66, generalstabsofficer 71, avancerade inom staben t. öfveradjutant o. öfverste 97, i reserven 03. Lärare i topografi v. Krigs- samt Art.- o. Ing. högskolorna, chef för Rikets Allm. Kartverk 92—03.

HUGO APPELTOFF †. F. i Landskrona, tog anställning å kontor i Tyskland, ingick för några år sedan vid konsulstaten samt utnämndes 08 till svensk konsul i Duisburg, vid Rhen. A. var en särdeles driftig befärjare af svenska intressen i Tyskland, och tog bl. a. initiativ t. den ångbåtslinje som trafikerar routen Stockholm—Duisburg. Men jemväl i beredande af större marknad f. svenska varor i Tyskland ådagalade A. stor energi. Slutligen verkade han kraftigt i svenskhetens bevarande i utlandet.

VECKANS DAGAR

21 nov. Meddelas att k. m:t till medlemmar af den *permanenta skiljedomstolen i Haag* för en tid af ytterligare sex år utnämnt förutvarande ledamöterna i domstolen, landshöfding Hamarskjöld och hofrättspresident Afzelius. — Firar *Svenska läkarsällskapet* sitt 50-årsjubileum.

22 nov. Från *Mexico* komma underrättelser, att det där begynta *upprort* antagit för regeringen oroväckande former. — I provinserna Quang-Ngai i *Annam* inträffa svåra *öfversvämningar*, orsakande hundratals människors död. — Öppnas *tyska riksdagen*. — Åger *Tolstoj's likbegängelse* rum.

23 nov. Besättningen å tvenne i Rio de Janeiro's hamn liggande *brasilianska slagskepp* gör myteri och mördar sina officerare. Oroligheterna synas icke vara af politisk innebörd. — Öppnas *eretensiska nationalförsamlingen* i konungens af Grekland namn. Församlingen uppberar sin ansökan till stormakterna om Kretas förening med Grekland. — Omfattande *studentdemonstrationer* i *St. Petersburg* mot dödsstraffet och till Tolstoj's minne, med svåra kravaller å Newski Prospekt.

24 nov. Begynner den stora *idrottsriksdagen* i Stockholm med en del förbundsmöten.

25 nov. Börjar den *engelska valstriden*. — Från *Mexico* meddelas att *upprorsrörelsen* nu synes vara undertryckt.

26 nov. Har den stora *försvarskommittén* sammanträde i pleno för slutbehandling af kommitténs betänkande och förslag. — *Riksidrottsförbundets öfverstyrelse* har årsmöte i Stockholm. — Afslutas det stora *fattigvårdsmötet* i Almqö.

— Rasar en *ohyttig eldsvåda* i Newark, New Jersey. 40 personer, mest unga kvinnor, omkomma. — Meddelas att amnesti beviljats det *upprorska flottmannskapet* i Rio de Janeiro.

För stundande årsskifte 1911 behagade prenumeranter å Hvar 8 Dag innan den 20 dec. förnya prenumerationen för undvikande af afbrott i tidningens regelbundna expediering.

(Till foton å sid. 148.)
Som ett märkligt *svenskt konstsmide* torde utan öfverdrift en af konstmeden G. B. Ringström, Gäfle, utförda vackra *lejon skölden* kunna betecknas. Hr R. har genom detta mästerverk liksom genom många föregående i samma art visat sig såsom en ciselör med en enastående teknik och djarfaste en konstnärlig upptätning, som synes vara frukten af något mera än öfning och praktik.

Skölden, som är afsedd att apteras till lejonskärm, har funnit sin köpare i en svensk minister i Tyskland.

(Till fotos å sid. 152.)
Melchior Lengyels skådespel "*Taifun*", som förut uppförts i svenska landsorten, hade den 22 nov. sin Stockholmspremiär, å K. Dramatiska Teatern. Förf. är ungreare men skriver på tyska; då "*Taifun*" sistlidn var å Berliner Theater fick sitt förstlingsuppförande, väckte det i den tyska huvudstaden mycket uppseende och gick med storartad framgång.

"*Taifun*", som skildrar en sammanstötning mellan europeisk individualism och japansk personlighetsuppgifvelse i statens intresse, visade sig vara ett bländande teaterstycke, och en lång framtid synes vara detsamma beskärtd.

Bland de uppträdande har särskildt hr Hedqvist utomordentligt lofordats.

INNEHÅLL

Werner Cronquist †. — Den svenska idrotten. — Svenska bilder för dagen. — "En bal för femtiofem år sedan" af Wilma Linde. — Brokigt utomlandsnytt. — Svensk industri. — Leo Tolstoj's sista färd. — Det nyaste Strindbergs-porträttet. — Franska bilder för dagen. — En tjuvfäkning (forts. och slut fr. föreg. nr). — Mexiko, ett land i revolution. — Veckans porträttgalleri. — Veckans dagar.